Ч. 47 Пятниця 28 лютого (12 марта) 1897 Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вибори і рух виборчий.

Вчера відбули ся на Буковині вибори з курії громад сільских і вибрано на ново: з черновецкого округа Гормузакого, з вижницкого дра Воляна і радовецкого Лупула.

При тіснійшім виборі з 5-ої курії на Шлеску вибраний социял-демократ Петро Цінґер 288 голосами; контркандидат Поляк Ценцяла дістав 284 голосів. На Цінґера голосували також німецкі лїберали.

В Країнї вибраний з 5-ої курії християньский суспільник Крек; в Горицї з тої самої курії вибрано радикала, в Істриї дотеперішного посла з більшої посїлости Бартолі'го з італїяньскої партиї народної.

Нинї відбувають ся у нас в Галичинї вибори з 5 ої курії. У Львові буде рішати ся судьба вибору головно межи трома кандидатами, давним президентом міста Мохнацким, журналїстом Брайтером і социялїстом Козакевичем. За послїдним будуть голосувати всї найнизші верстви суспільности. Аґітацию розвинено велику, але мимо того, здаєсь, вибори відбудуть ся спокійно. Президент міста др. Малаховский видав відозву до жителів міста, в котрій взиває всїх до спокою підчас виборів і подає до відомости, що члени і делеґати Ради міста, урядники і функционарі громади, служба і сторожа огнева будуть підчас виборів стеречи порядку у всїх льокалях виборчих і виступлять з цїлою строгостию і безвзлядностию против тих, котрі би хотїли нарушити спокій і свободу виборів. Дальше сказано у відозві, що ширені поголоски о приготовленю ексцесів єсть лиш маневром до відстрашення поважних виборців, єсть тероризмом деяких чинників, против котрих мусять всї однодушно виступити.

На вість, яка розійшла ся вчера, що при нинїшних виборах має сторожа горожаньска сповняти службу, появив ся в Gaz. Lwowsk. комунїкат, в котрім сказано, що коли-б дїйстно мала бути установлена сторожа горожаньска, то ц. к. Дирекция полициї відкликала би оповіщене зарядженє т. є. асистенцию войскову перед льокалями виборчими.

До хвилї, в котрій се пишемо, т. є. до полудня, вибори відбувають ся спокійно. Говорять загально, що буде вибраний Мохнацкий, партия Брайтера мабуть постановила, що коли-б єї кандидат перепав, то віддасть свої голоси на п. Мохнацкого.

Цікавий буде вибір з 5-ої курії в окрузї Коломия-Надвірна Богородчани-Косів-Снятин-Городенка. Польский комітет центральний не поставив на той округ нїякого свого кандидата, а за то постановив там підпирати Русина о. крил. Гробельского зі Станїславова. Руский краєвий комітет під проводом о. Озаркевича поставив на той округ кандидатуру дра Окуневского. Отже борба буде відбувати ся межи двома Русинами. До Gaz. Narod. доносять тепер із Заболотова, що др. Окуневский і др. Трильовский уважають свій вибір в куриях 5 і 4 за запевнений і об'їзджають тепер села та повіти і аґітують за собою без утоми.

Польскими кандидатами з пятої курії суть: Львів і повіт Едм. Мохнацкий (контркандидати: социялісти Брайтер і Козакевич, з партиї робітничої Бачиньский; — Сянік-Коросно-Ясло-Березів-Добромиль-Лїско-Старемісто Стан. Височкий (контркандидат партиї людової Стапіньский); — Ярослав-Чеснів-Яворів-Городок: кс. Л. Пастор (контркандидат з парт. людов. Господа); — Перемишль Мостиска-Рудки-Дрогобич-Самбір: др. Вит. Левицкий (контрканд. радик. і людов. партиї др. Ів. Франко); — Стрий-Турка-Жидачів-Бібрка-Долина-Калуш: Казимір Ройовский (контркандидат др. Андронїк Могильницкий); — Броди-Камінка-Жовків-Рава-Сокаль: Волод. Гнївош (контрканд. др. Олїйник); — Тернопіль-Збараж-Золочів-Перемишляни-Бережани: Генр. Вайсер (контрканд. о. Миронович); — Станїславів-Рогатин-Підгайцї-Бучач-Товмач: Йос. Богданович (контрканд. Гурик); — Борщів-Залїщики-Чортків-Гусятин-Теребовля-Скалат Л. Криницкий (контрканд. др. Яросевич); Краків місто і повіти Краків-Лїсько-Подгуж ґр. А. Повіньский; — Вадовицї-Бяла-Мисленицї-Віличка Фр. Зайончек (контрканд. з парт. людов. Малоха, Стояловского — Кубік); — Нов. Санч-Лїманова-Нов. Торг-Грибів-Горлицї: Знамīровский (контрканд. Ст. Поточек); — Тарнів-Бжеско-Бохня-Пільзно: кс. А. Копицїньский (контрканд. Вінковский і социял. Сулчевский); — Ряшів-Ропчицї-Дембіца-Кольбушова Нисько: кс. К. Фішер (контрканд. Мончка).

31)

Послїдний з Моґіканів.

(Повість Джемса Фенімора Купера).

(Дальше)

Гевард лиш поволи і з неохотою піддав ся конечности і вийшов на двір між товпу, котра розложила ся коло хати, як би єї держала в облозї.

Кількох борців винесли відтак трупа з хати і занесли до лїса. Серед заворушеня, яке викликала послїдна подія, Індияни зовсїм забули на несподівану гостину Геварда так, що він міг свобідно собі ходити і нїхто на него не зважав, отже міг шукати за слїдом тої, задля котрої пустив ся на таку пригоду. Отже ходив хата від хати, аж обійшов цїле село і мусїв наконець дати спокій безуспішному шуканю та вертати назад до зборної хати, щоби там спитати Давида о раду.

Тут застав молодий мужчина знову зібраних борців, котрі тепер сидїли спокійно при купі і курили. Хоч они, коли він вернув, мусїть пригадали собі, що він якимсь дивним случаєм зайшов чогось до них, то все-таки не показали того по собі, що они цікаві і о стілько та страшна подія, якої він дожив, вийшла сьмілому мужчинї на добре.

Не показуючи по собі анї нїякого заклопотаня анї нерішимости, сїв собі з торжественною повагою, яка відповідала зовсїм поведеню дикунів. Розглянувшись борзо, побачив, що Давида ще нема.

Був би охотно сидїв тихо і думав, щоби себе не зрадити, та на жаль дикуни були иншої гадки, бо один з начальників відозвав ся до него по французски.

— Мій канадийский батько не забуває на свої дїти! Дякую єму за то. Злий дух вліз в жінку одного з моїх молодих людий. Чи учений чужинець може єго вигнати?

Гевард знав досить добре о тім, що у Індиян єсть та бабска забобонність і они вірять в то, що злий дух може в когось влїзти, отже виміркував зараз, як би ту обставину використати для себе. Відповів длятого з таїнственною міною:

— Духи бувають всїлякі; одні уступають силї мудрости, супротив других она за слаба.

— Мій брат великий „медисен“ — відповів хитрий дикун, — чи схоче він зробити пробу?

По сих словах поклав Гурон люльку на бік і почав збирати ся, щоби повести Геварда до тої жінки, коли на порозї появила ся висока постать якогось чоловіка, котрий мовчки пустив ся їги близше і сїв собі відтак на подальшім кінци тої колоди, на котрій сидїв Гевард.

Гевард кинув оком на свого сусїда і мороз пішов єму по тїлї, коли пізнав, що то Маґва.

Наглий поворот того хитрого і страшного всїм борця зробив зміну в станї річий. Дехто закурив знову люльку та й сам Маґва курив так спокійно з люльки, видовбаної в топориску свого томагака, як би й не був аж два днї на так важних ловах.

Минуло так може яких десять мінут — цїла вічність для Геварда — аж якийсь дикун відозвав ся:

— Витай нам, друже! Та чи знайшов де якого лося?

— Молодцї аж угинають ся під ним — відповів Маґва. — Нехай „вербова сопілка“ піде тою стежкою, якою ми ходили на лови, то стрітить їх.

Коли він вимовив то імя, настала глубока тишина. Аж підняв ся якийсь сивий, старий дикун і відозвав ся:

— То не правда, я не мав сина! На того, котрого імя тут було виголошене, всї забули. Єго кров була біла і не походила з жил Гурона, то безбожні Чіпеваси таке вдїяли моїй жінцї — така воля великого духа, щоби родина Віт-ентуша вимерла.

Але для пригнобленого батька було вже за богато тої твердої натури і він закрив собі лице вовняною дергою та непевним кроком відступив ся від громади.

Аж ось начальник відозвав ся знову до Маґви.

— Делявари крутили ся коло мого села як ті медведї коло дерева, на котрім борть. Але чи хто видїв, щоби Гурон спав?

Та й чорна хмара не буває грізнїйшою, як показало ся лице Маґви, коли відозвав ся:

— Делявари знад озер?

— Нї, тоті, що над власною рікою убирають ся в спідницї своїх жінок. Один з них зайшов аж до нашого племени.

— А мій брат здоймив з него скальп?

— У него були занадто добрі ноги —

Новинки.

Львів дня 11-го марта 1897.

— Ц. к. краєва Рада шкільна ухвалила між иншим на засіданю з дня 8 го марта с. р.: 1) Затвердити вибір гр. Романа Потоцкого і Апт. Владики на відпоручників Ради повітової до ц. к. окружної Ради шкільної в Ланьцутї; 2) іменувати учителями в народних школах: Павла Мосцапюка учителем народної школи в Любши, Валер. Менжиківну молодшою учителькою 6-кл. школи женьскої в Ярославі, Анну Паславску молодшою учителькою 4-кл. школи женьскої в Ярославі, Стеф. Капусгія учителем школи народної в Вербици, Володисл. Янковского в Голини, Павла Ковальского управителем і Ігн. Беднарского старшим учителем 3-кл. школи в Кобиловолоках; 3) затвердити в учительстві Людв. Мацюльского учителя школи реальної в Тернополи; 4) установити другу посаду римо-кат. катихита при народних школах в Коросні; 5) приймити до відомости справозданя ц. к. інспекторів шкільних з люстрациї гімназиї в Бохни і школи реальної в Тернополи.

— Греко-католицка колеґія в Римі буде зреформована. Буде з неї наново виділена давна руска колеґія, котру в давнїйших часах получено з колеґією греко-католиків з Греции і Сириї. Грецку колеґію віддано вже під зверхність греко мельхитского патриярха Юссефа, що прислав до Риму десять молодих Арабів з Ливанона, мельхитского обряду, для виобразуваня їх на сьвященників. Отже тепер католицкі Румуни, Болгари і Греки будуть образувати ся разом з Мельхитами, а Русини будуть перенесені до давної колеґії. на котрої відновлене — як відомо — жертвував Є. В. Цїсар значну грошеву суму.

— Рух поїздів на шляху Острів-Копичинцї здержано з днем 8-го с. м. з причини ушкодженя зелїзничого насипу.

— На шляху Львів-Клепарів-Янів підчас в'їзду до перестанку в Козлинцї. вискочив дня 9-го марта с. р. при поїздї мішанім ч. 3255 порожний віз товаровий без дальших наслїдків. — Се було причиною опізненя поїзду о 35 мінут.

— На кару смерти засудив тернопільский суд Василя Господюка за те, що убив свою наречену Марию Цьвок. Убийства допустав ся Господюк з любови! Обоє пізнали ся в Тернополи в тім часї, коли Господюк служив там у війску і загадали побрати ся. По відслуженю войскового обовязку хотїв Господюк показати свою наречену матери і тому взяв єї з собою до села, до рідної хати. Але мати Господюка не хотїла і чути про таке весїлє і викричала ся на сина, що єму очи видре, що єго виідїдичить і прожене з хати, як він звяже ся з Мариєю. Отже Господюк відпроваджував Марию назад до Тернополя, а по дорозї постановив єї убити. Чому і за що? — се психольоґічна загадка тої зьвірскої натури. В лїсї заткав дївчині уста і трома ударами по голові убив єї. Відтак притримав єї ще до землї, щоби стекла уся кров і кинув труп до Серету.

— Сегорічна войскова бранка в Галичині по причинї виборів відбуде ся аж в цьвітни. І так в команді XI-го корпуса у Львові: До 15 полку піхота: В Збаражи від 1 до 10 цьвітня, в Тернополи від 12 цьвітня до 8 мая, в Скалатї від 10 до 19 мая, в Теребовли від 21 до 31 мая; до 24 го пп.: в Косові від 1 до 13 цьвітня, в Снятинї від 11 до 21 мая, в Коломиї від 1 цьвітня до 3 мая; до 30-го пп.: у Львові (повіт) від 30 цьвітня до 13 мая, в Сокали від 15 до 26 мая, в Жовкві від 1 до 12 цьвітня; до 55-го пп.: в Бережанах від 1—28 цьвітня, в Перемишлянах від 30 цьвітня до 8 мая, в Бібрцї від 10 до 21 мая, в Рогатинї від 1—14 цьвітня, в Підгайцях від 28 цьвітня до 8 мая, в Бучачи від 10—26 мая; до 58-го пп.: в Богородчанах від 1—9 цьвітня, в Станиславові від 10 цьвітня до 4 мая, в Надвірній від 5—12 мая, в Товмачи від 14—28 мая, в Обертині від 1—5 цьвітня, в Городенцї від 7—13 цьвітня; до 80-го пп.: в Зборові від 1—7 цьвітня, в Золочеві від 9 цьвітня до 1 мая, в Залїзцях від 3 до 7 мая, в Бродах від 10—21 мая; в Камінцї від 1—14 цьвітня; до 95-го пп.: в Чорткові від 12 цьвітня до 4 мая, в Товстім від 5 8 мая, в Залїщиках від 10—13 мая, в Мільници від 15—19 мая, в Борщеві від 21 —31 мая, в Гусятинї від 1—14 цьвітня.

— З Відня пишуть: Заходом тутешного товариства „Родина“ відбув ся перший у Відни рускій баль. До кадриля стануло 40 пар, а коломийку відтанцьовано в 12 пар. Панни по більшій части явили ся в народних строях. На повне признане заслугують заходи комітету, а передовсім Впр. о. Сембратовича, віденьского пароха, дра Яновича і урядника Сташина, купця Кадайского і аранжера п. А. Хромовского. Салю прибрано дуже гарно. Підчас забави панувала щирість, а забава протягла ся до 7-ої години рано. Сторона фінансова виказує 100 зр. дефициту.

— Кондуктор зелїзницї Питльований, що побив недавно, як ми доносили, урядника зелїзницї на стациї в Перемишли, утїк перед засудом розправи судової і за ним розписали листи гончі. При карно-судовім слїдстві вийшло на верх, що Питльований був ватажком розбійників на росийскім Подїлю. Перед карою утїк з Росиї до Галичини а на реквізицию росийских судів зловлено Питльованого в р. 1882 і засуджено в Тернополи за рабунки і розбої на 10 лїт тяжкої вязниці. В р. 1889 дали Питльованому, на підставі єго доброго захованя, амнестию з нагоди смерти архикнязя Рудольфа.

— Напад циганів. В рогачицкім повітї коло Глиника перебувала хвилево шайка циганів. Не вдоволяючись звичайними крадежами, она урядила собі розбишацкий напад на дім Йос. Бещади. Коли-б не притомність нападених, авантура була-б скінчила ся кроваво. Напастники побили лише служницю; господареви їх проводир лише погрозив смертию. Коли явили ся повідомлені про напад жандарми, циганів не було вже в селї — щезли як камфора. Догадують ся, що той сам циган, котрий провадив напастників на хату Бещада, перед двома роками допустив ся в тїй самій місцевости злочину убийства — проколов одного селянина вилами.

— Еміґрацийне обманьство. Генеральний консулят Сполучених держав у Відни розіслав такий комунїкат: „Міский департамент в Вашинґтонї переслав менї таке письмо: „Пане! Секретарият державний для справ скарбових повідомив наш департамент письмом з дня 28 січня 1897 р., що значне число Галичан, обманених фальшивими оповіданями, еміґрувало до держави Техас, де відтак в наслїдок незнаня мови анґлїйскої і нїмецкої, не може нїгде найти роботи і в той спосіб попадає скоро в нужду. Ті еміґранти зізнають, що якийсь Мартин Залеский з місцевости Михалки, видаючи себе за аґента пароходного бюра Карем і Стоцкий в Бремі розсилає по цїлій Галичинї відозви без нїякого підпису, котрі містять фальшиві обітницї, що кождий еміґрант дістане 160 акрів землї, разом з відповідним інвентарем, а до того ще й з грішми. Еміґрант Онуфрий Никорок заявив крім того, що одержав від згаданої бременьской аґенциї лист, в котрім ті обманчі

відповів тамтой і показав на Ункаса, що стояв спокійно.

Маґва обернув ся до плїнника, що трохи дальше стояв позад него, і — їх очи стрітили ся. Може яку мінуту дивили ся собі просто в очи оба сьмілі, завзяті характери.

Ункас випростував ся, ніздра єму дрожали, але впрочім стояв тихо як би витесаний з мармору; зухвале і повне дикої зухвалости лице Маґви прибрало незадового вираз люгого тріумфу, він встав і вимовив страшне імя:

— Жвавий олень!

Скоро начальники і борцї почули се добре їм знане імя, схопили ся, як би ними підкинула яко пружина. Страшне а всеж-таки поважане імя несло ся з уст до уст, завертали дико очима і треба було кілька мінут часу, заким по сій несподїванїй оповістцї опамятали ся і набрали знов тої рівнодушности, котрою Індияни найбільше гордять ся.

Маґву взяла злість що Ункас стоїть так спокійно і гордо і він погрозив єму кулаком і дрожачим від жажди мести голосом відозвав ся:

— Згинеш, Моґікане!

— Цїлюща вода не верне назад житя погибшим Гуронам! — відповів Ункас. — Ваші мужчини то баби — ваші жінки то сови. Іди — склич песїх Гуронів нехай подивлять ся на борця. Мій ніс не може видержати, бо чує кров боягуза!

Сей натяк поцїлив в саму середину і вразив глубоко.

Але Маґва промовив тепер з цїлою своєю красномовностию до своїх. Хоч і як був стратив вплив в своїм народї задля того що покинув своє племя, а все-таки слави бесїдника нїхто єму не уймив, а в сїй хвили жажда мести додала ще більшої сили єго вродженому талантови.

Він оповідав пригоди над водоспадами Ґлену, розказував про смерть своїх товаришів, про втечу їх ворогів. Про свої власні наміри що-до дївчат не згадав нїчого, лиш перейшов борзо до того, як їх освободив „довга рушниця“.

Відтак спокійнїйшим голосом став голосити похвалу погибшим, при чім умів зручно підлестити ся присутним членам їх родини.

— Хиба-ж кости моїх молодцїв спочивають на кладовищах Гуронів? — кінчив він свою бесїду. — Нї! — Духи їх пішли до заходячого сонця і уносять ся вже понад великими водами та летять в ті сторони, де вічні лови. Але они пустились в дорогу без поживи, без зброї, без мокасінів — голі і бідні, так як народили ся. Чи так має бути? Чи їх души мають прийти до краю праведних як голодуючі Ірокези, або як збабілі Делявари? Чи може повинні би вийти проти своїх приятелів з оружием в руках і в одежи на собі? Що би подумали наші батьки, що що стало ся з їх племенем? Глянули би захмурені на своїх дїтий і сказали би: „Ідїть геть собі, то якийсь Чіпева влїз тут удаючи Гурона“. Братя! не забувати нам погибших; червоношкірий не забуває нїколи! Накладемо на сего Моґікана тілько, що він під тягаром наших дарунків буде аж стогнати і угинати ся, і так пішлемо єго до наших молодцїв. Тогди побачать они, що ми на них не забули, будуть щасливі, а наші дїти будуть говорити: „Так поступали наші батьки супроти своїх приятелїв, так і нам треба робити“. Що значать Єнґізи? Ми богато з них убили, але земля все ще білїє ся. Пляму на імени Гурона можна змити лиш кровю з жил Індиянина. Длятого нехай гине отсей Делявар!

Та підбуруюча бесїда визвала всї пристрасти; борцї завили як скажені, а один котрого взяла дика лютість, кинув томагаком в Ункаса. Маґва ще в пору добачив той рух і підбив руку начальника в гору — топір свиснув Ункасови понад голову так близенько, що вбиваючись в стїну, відтяв кусень воєнного пера в єго скальповім чубі.

— Не так! — сказав Маґва. — Треба, щоби сонце сьвітило на єго ганьбу; щоби виділи жінки, як єго тїло буде корчити ся. Ідїть, заведїть єго на спокійне місце, побачимо, чи Делявар може спати в ночи перед своєю смертию.

Коли молодцї звязавши Ункасови руки виводили єго, кинув він впослїдне оком на Геварда, але таким, як би хотїв сказати, що ще не стратив всеї надії.

Маґва вдоволений тим, яке вражінє зробила єго бесїда, пішов собі, не зважаючи на Геварда; прочі борцї закурили знов люльки і минуло доброї пів години, аж той начальник, що взивав лїкарскої помочи нашого приятеля, встав і кивнув на него, щоби за ним ішов.

Замість іти ід хатам, взяв ся Гевардів проводир в сторону як до якоїсь скалистої гори, що піднимала ся понад місцем, де був табор. Сподом тої гори росли корчі, поміж котрі вела крута стежка.

Нараз станула перед ними якась темна маса, котра тепер почала рушати ся, так, що Гевард був певний того, що то медвідь. Зьвіря забурмотїло голосно і злосливо, але впрочім не робило нїчого злого.

Гурон бодай був, видко, переконаний, що зьвіря нїчого не вдїє, бо подивившись уважно на него пішов спокійно дальше.

Гевард знав, що Індияни освоюють нераз медведів, отже думав, що і се якесь освоєне зьвіря та пішов і собі спокійно за проводирем.

Але коли оглянув ся і побачив, що зьвіря іде за ним, взяв єго таки якийсь неспокій і він хотїв вже то сказати, але начальник отворив в тїй хвили двері з кори і увійшов в якусь печеру в горі.

Гевард хотїв чим скорше замкнути слабонькі двері, але на свій страх побачив, що медвідь влїз вже за ними та ішов дальше. Опи-

обітниці Залеского потверджували ся. На жадане державного секретаря для справ скарбових, подає ся Вам до відомости ті зізнаня, в надії, що будете могли зарядити що треба, аби в Австриї звернено увагу публики на ті обманьства і в той спосіб причинити ся до здержаня таких сумних случаїв. Відень 8 марта 1897. — Макс Джед ґенеральний конзуль“.

— Наслідки пустоти. Перед кількома днями помістили черновецкі ґазети вість, що 16-літна учениця приватної школи крою К. Мавреріівна отруїла ся. Мала она нїби принести фляшочку з фосфором і при других дівчатах єї випити. Тимчасом та пригода склала ся инакше, як виходить з листу, який одержала редакция черновецкої „Буковини“ від п. Анни Мавреровоі, матери сеї нещасливої дівчини. Стало ся то в школї крою „товариства руских женщин“. В середу 24 лютого — так пише мати дівчини — по обіді прийшла ученицям того закладу нещасна гадка їсти сїрники. Одна другу хотіла в тім перевисшити. Як оповідають товаришки, моя донька з'їла найбільше сїрників і зараз розхорувала ся. Цїлу другу днину перележала хора в закладі товариства женщин — а я о тім нїчого не знала. В вечер привели єї дівчата аж до дому — і я знов не дізнала ся, що донці стало ся. В пятницю 26 лютого скаржила ся она на біль голови і до школи крою вже не йшла. Аж в суботу прийшла до мене управителька того товариства, п. Матковска, розповіла, що стало ся, і дала картку до дра Флїнкера. Лікар Флїнкер не хотів собі задати труду і прийти до хорої, хоч єму річ цїлком докладно розповіло ся, лише казав привести єї до маґістрату і, як би єго не було, там зачекати. Відси мали хору везти до шпиталю і там „помпувати кров“. Я не згодила ся на таке — і в понедїлок 2 марта рано сама прикликала лїкаря Вайнреба до доньки. Він сконстатував, що вже для неї не було виходу. По обіді прийшов др. Ремер з якимсь паном і застали єї вже на катафальку.

— Штучка імпресарія. Кождий „артист“, що виступає публично, має такого чоловіка, що полагоджує всї приготованя до єго виступу. Мав такого імпресария і помершии недавно славний линоскок Бльондин, а що се був штудерний імпресаріо, доказує опис єго одної штучки, полишений в памятнику помершого Бльондина. Одного дня — пише — я був власне в Новім Йорку і на немале своє здивоване вичитав в ранїшних дневниках, що я, „славний Бльондин“ мав упасти, переходячи на линві понад водопад Ніяґари і згинути страшною смертию у филях ріки. Розуміє ся, що я насьміяв ся до розпуку з привиду репортера. Вечером зросло моє здивоване ще більше; в вечірних дневниках я вичитав подрібний опис приготовлень до мого похорону, що мав відбути ся завтра. Ну — подумав я собі — мусиш подивити ся на свій власний похорон. І дійсно на другий день о назначеній репортерами годинї заїздить перед мій дім караван, запряжений шістьма парадними сивими кіньми. Тисячна товпа громадить ся перед моїми вікнами, а зі всїх дахів на улицї повівають жалобні хоругви. Я не хотів вірити, щоби все те, що я бачив, було правдою, а не сном. Нараз вбігає до мого покою мій імпресаріо і навіть не поздоровивши мене, спішить до вікна, отвирає єго і кличе до товпи: „Панове і панї!“ — в однїй хвили стало тихо на улици, думали може, що то початок похоронної бесїди — „в тій хвили я переконав ся з великою радостию, що пан Бльондин жиє і такий здоров, та моцний, що вже в суботу 13 с. м. перейде знов по линві понад водопад Ніяґари. Вступ по долярі і по пів доляра — білети можна вже тепер дістати в такім а такім бюрі“. Не потребую додавати, що всї білели розійшли ся, а я мусїв ще раз переходити водопад Ніяґари, хотяй менї навіть і не снило ся про те.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних оповіщує: Австро-угорско-російский звязок зелїзничий. (Тарифа для перевозу осіб і пакунків, зшиток 1). З днем 1 марта 1897 увійде в житє додаток II. до згаданої тарифи.

Австро-угорско-румуньский звязок зелїзничий. З днем 1 марта 1897 увійде в житє: додаток IV. до тарифи часть II. зшиток 1; додаток II. до табелї реекспедиційної; додаток III. до приписів інстрадованя, зшиток 1.

Телеграми.

Рим 11 марта. Аґентия Стефанїго доносить з Льондону, що держави порозуміваються, чи добре було би дати яку відповідь на ноту Греції.

Канеа 11 марта. Магометан в Кандано увільнено серед найбільшої небезпечности. Приведено около 2000 магометан. Войско европейске позістане в Селїно, доки магометани не відїдуть.

Льондин 11 марта. В палатї послів заявив Курзон, що Туреччина не відповіла доси на додаткову ноту (о відкликаню войска з Крети). Він гадає однакож, що Туреччина згодить ся. Єсть обава, що скоро войско турецке уступить, християни нападуть зараз на форт Селїно.

Софія 11 марта. Нинї має тути закрите собране болгарске престольною бесїдою, в котрій буде торговельна угода з Австро-Угорщиною піднесена яко прецеденс для права Болгариї заключати независимо угоди з другими державами. В згадцї про гостину сербского короля буде сказано, що она єсть початком згоди обох народів.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

нили ся тепер в довгій, вузонькій щілинї так, що годї було вертати, щоби не станути як раз проти зьвіря.

Геверд ішов за своїм проводирем, а за ним ступав медвідь і все бурмотів глухо, часом таки доторкнув ся єго руки своєю кудлатою лабою.

Прийшли тепер в місце, де трохи було сьвітла, котре через цїлий час виділи перед собою. Глубока печера в скалї була в простий спосіб стїнами з каміня і галузя та кори подїлена на кілька відділів. В горі був отвір, через котрий за дня доходило сьвітло а в ночи треба було смолоскипів. Тут складали Гурони свої дорогоцїнности та й занесли жінку, о котрій гадали, що в ню влїз злий дух.

Коли Геверд приступив до постелї, застав тут на своє диво між жінками, що були коло неї, також і Давида. На перший погляд, побачив зараз, що нема нїякої ради, бо жінка спаралїжована і вмирає. А всеж-таки взяв ся грати свою ролю, щоби вдоволити свого небезпечного проводиря.

Але бо й Давид хотїв спробовати сили свого сьпіву і завів таким голосом, що мусїв бн був зробити чудо, коли лиш сама воля могла була тут щось вдїяти. Єму не боронили досьпівати до кінця, бо Індияни шанують своїх божевільних. Та й Геверд був рад з тої перерви. Нараз бо таки перебудив ся, коли поза собою почув, що хтось вторує нїби як чоловік нїби як якийсь дух.

Коли оглянув ся, побачив, що кудлатий зьвір сидить на задних лабах, хитає головою то в один то другий бік, та й собі бурмотить нїби наслїдуючи за Давидом

Можна здогадати ся, яке враженє зробило на Давида таке дивне второванє. Він лиш витріщив очи і замовк.

Геверда взяв нїби якийсь страх. Нараз відозвав ся Давид: О н а ж д е н а В а с і є с т ь н е д а л е к о! — а потім вибіг.

Глава двайцять третя.

В сїй пригодї було щось і сьмішного і дивного разом. Зьвір перестав зараз наслїдувати голос Давида, скоро той щез.

Геверд здогадав ся зараз, що слова Давида були сказані до него, хоч в сїм окруженю не міг відкрити нїчого, що вказувало би на то, що Алїсия (бо то чей на ню вказували ті слова) єсть дійстно десь недалеко.

Але в сїй хвили не мав часу дальше о тім думати або доходити того, бо єго проводир відозвав ся до него:

— Ну, нехай же мій брат покаже свою штуку!

Геверд розважив собі борзо вигоняти злого духа то сьпіваючи то відмовляючи якусь молитву, котрою індияньскі чорнокнижники уміють так зручно вкривати свою темноту і безсильність.

Так був роздразнений, що не богато а був би зрадив ся, як би медвідь не став був страшенно вити і не перебив єму єго заходи.

— Злий дух лютить ся — сказав Гурон. — Лишу Вас тут самих. Брате, сеся женщина то жінка одного із найлїпших моїх борців — помагай же їй по щирости.

Сказавши то вийшов з жінками лишаючи Геверда самого з умираючою та з розлюченим зьвірем.

Медвідь, як то звичайно медвідь, лиш нащурив уха і слухав уважно, як Індияни відходили, аж вже зовсїм не було чути їх кроків, а відтак прилїз до Геверда, котрий став оглядати ся, щобн щось взяти в руки і боронити ся.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.